

INTERVIEW

Vanaf 4 oktober ziet u **Triggerfinger-drummer Mario Goossens (47) als host van het Canvas-programma 'Paradise City'**. Hij trok naar zes steden die werden getroffen door onheil en stelde vast dat muziek er dienst deed als helende kracht.

"Het is confronterend om mezelf bezig te zien op tv. Ik ben ooit slanker geweest. En waarom in godsnaam heb ik zo'n lange armen?"

Mario Goossens

FOTO'S LUC DAELMANS

Met bodyguard op zoek naar helende kracht van muziek

Door Jo Smeets

Port-au-Prince, Belfast, New Orleans, Kigali, Hiroshima en Detroit. Steden die werden geteisterd door natuurrampen of wrede daden van de mens. Mario Goossens uit Heusden-Zolder trok er-naartoe en zag dat muziek kan helpen in het helingsproces. Dat resulteert nu in een programma op Radio 1, een fotoboek, een cd, een door Lucas Van den Eynde geregisseerde theater-tournee én een zesdelige documentairereeks, vanaf 4 oktober te zien op Canvas. De reeks is niet alleen mooi in beeld gebracht, Goossens wekt ook de indruk dat het presenteren hem in het bloed zit. "Daar was ik nochtans niet van overtuigd toen ik hier aan begon", vertelt hij. "Nog steeds niet: het is confronterend om mezelf bezig te zien op tv, want dan zie ik zoveel dingen die beter kunnen."

Wat is er zo confronterend?

"Gewoon. Jezelf zien. Hoe je loopt, praat, bekken trekt... En ik ben ooit slanker geweest... (lacht luid) En waarom in godsnaam heb ik zo'n lange armen! Echt, als je een tv-programma maakt, stel je jezelf voortdurend in vraag. Ik denk dat ik weet waarom: omdat ik me ervan bewust ben dat mensen tegenwoordig heel snel klaarstaan om hun ongezouten mening te geven. Kijk maar eens op de sociale media, wat ze allemaal durven zeggen! Als je dan zelf een tv-programma aan het maken bent, denk je: *Shit, wat gaat er allemaal om mij afkomen?* Ik heb niks tegen meningen, maar soms mogen ze wat genuanceerder zijn."

Hoe ben je in dit avontuur geraakt?

"Het idee komt van Karel Van Mileghem, die ik ken als gitarist van Jacle Bow, de groep waarvoor ik twee platen heb geproduceerd. Niet normaal hoe veel energie er van Karel uitgaat. Op een dag deed hij me zijn idee voor 'Paradise City' uit de doeken, en hij zei: *Ik wil dat jij dit gaat presenteren*. Ik zag mezelf totaal niet in die rol, heb ook nooit ambities in die richting gehad. Maar Karel was vastberaden. Een drummer is een oerinstrument, zei hij, en hij was ervan overtuigd dat een drummer dus makkelijker contact kon maken met muzikanten wereldwijd. Ik vond dat een mooie uitleg, dus zijn we bij wijze van proef twee weken naar New Orleans getrokken. Onvoorbereid, want Karel wilde zien hoe ik op spontane situaties reageerde. Hij zei: *Als je het niet meer leuk vindt, zeg het me dan gewoon. Dan stoppen we ermee en zien we het als twee weken vakantie in New Orleans*. An offer I couldn't refuse."

Maar vakantie zat er niet in.

"Nee, want ik ben een doorzetter. En maar goed ook, want dit is misschien wel het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. (denkt na) Echt, dit avontuur heeft me veranderd als persoon. Niet alleen omdat het bij momenten gevaarlijk was - daarom deden we regelmatig een beroep op een bodyguard, vooral in Port-au-Prince en New Orleans - maar het was ook zwaar. Emotioneel zwaar, omdat ik nooit in een situatie heb gezeten waarin ik beroepshalve iemand vragen moest stellen. En het wordt nog zwaarder wanneer de persoon tegenover jou de grootste ellende heeft doorstaan. Ik heb me vaak een veyeur gevoeld."

Het harde leven van de journalist.

(lacht) "Maar een veyeur was het laatste dat ik wilde zijn! Met andere woorden: er waren momenten dat ik me rotslecht voelde en ik heb meermalen gezegd: *Misschien moet ik hier toch maar niet mee doorgaan*. Maar toen zag ik de eerste montage, en werd me duidelijk dat het wel goed kon worden,

mits wat *finetuning*. En plots hadden we het format gevonden: de helende kracht van muziek bij mensen die iets ergs hebben meegemaakt."

Wordt 'Paradise City' ook verkocht aan het buitenland?

"Dat is alvast de bedoeling. Er is al wat interesse uit Scandinavië, Nederland, zelfs uit Engeland. Dat is allemaal nog niet erg concreet, maar daar hopen we wel een beetje op. Daarom hebben we van elke aflevering ook een Engelstalige versie gemaakt."

Welke stad heeft het meest indruk op jou gemaakt?

(snelt) "Allemaal. Ik vond het gek om vast te stellen dat veel van de door ons bezochte steden op de een of andere manier met mekaar verbonden zijn. Vanuit Afrika zijn veel slaven naar Haïti verscheept, van Haïti naar New Orleans en vanuit New Orleans zijn zwarten naar Detroit getrokken. In Detroit werden dan weer onderdelen gemaakt voor de atoombom die op Hiroshima werd gedropt. Maf. De rode draad in deze reeks is dat al die mensen die we hebben bezocht uit een niet-normale situatie komen. En allemaal hebben ze, dankzij muziek, de kracht gevonden om door te gaan. Was het niet voor hen zelf, dan wel voor hun gemeenschap."

Wanneer heeft muziek jou erbovenop geholpen?

"Vaak. Als het me echt allemaal te veel wordt, stap ik in mijn auto en móet ik keihard Slayer opzetten. Dan voel ik alle boosheid zo uit mijn lijf vloeien. Goeie muziek kan ook een remedie zijn tegen onverschilligheid. Als je kippenvel krijgt van muziek betekent dat dat je niet ongevoelig bent, dat je zintuigen nog werken. Er komen wel eens tranen van, dat durf ik gerust toe te geven. Tijdens mijn reizen voor 'Paradise City' is het me ook vaak overkomen, in Kigali bijvoorbeeld, toen ik het *performing arts*-gezelschap Mashirika aan het werk zag tijdens een repetitie. Ze brachten een stuk over de uitbraak van de genocide. *Mamekes*, de tranen liepen over mijn wangen."

In de aflevering over Belfast trok je op met de jongens van Therapy?, de bekende rockband uit Noord-Ierland.

"Onder meer. Ik kende hen al langer: met Triggerfinger hebben we ooit samen door Engeland getoerd. Fantastische kerels, en hun verhaal bleek enorm geschikt voor deze reeks: zanger Andy Cairns is protestant, bassist Michael McKegan is katholiek. Ze repeteerden vroeger op protestants terrein, dus moest Michael zich gedeisd houden, zeker wanneer de sleutel van het repetitielokaal gehaald moest worden bij de protestantse priester. (lacht) Zo zijn we dan weer terechtgeko-

"Als je kippenvel krijgt van muziek betekent dat dat je niet ongevoelig bent, dat je zintuigen nog werken. Er komen wel eens tranen van, dat durf ik gerust toe te geven"

Mario Goossens

→ 'Paradise City', vanaf 4 oktober zes weken lang op Canvas
→ 'Paradise City' in het theater: 31/10 C-nine Genk, 13/12 Palethe Overpelt, 21/12 CC Muzie Heusden-Zolder. Tickets: paradisecitytour.be
→ 'Paradise City - Healing Cities With Music': Mario Goossens & Karel Van Mileghem, Lannoo, 240 pagina's, uit op 29 oktober, € 34,99

men bij Terri Hooley, een bekende figuur in de punkscene van Belfast. Met zijn platenlabel Good Vibrations maakte hij in 1978 een succesverhaal van 'Teenage Kicks', de debuutsingle van The Undertones. Hooley, een protestant, organiseerde concerten aan beide kanten, ging rond de tafel zitten met alle partijen. Dat heeft hem veel rake klappen opgeleverd, maar dat kon hem niet tegenhouden. Fantastische figuur, iedereen kent hem in Belfast, er loopt zelfs een musical over hem."

Wat heb je geleerd uit dit avontuur?

"Iets wat ik eerder al had geleerd toen ik door Myanmar reisde: dat wij hier in het westen echt wel moeten stoppen met zagen, en vooral niet bang hoeven te zijn voor andere culturen. Ik weet het, het is een huizenhoog cliché, maar we moeten hier eindelijk eens begrijpen dat een goed draaiende samenleving niet vanzelfsprekend is. En dat je niet altijd aan jezelf moet denken. Wat me ook opgevallen is: hoe groter de armoede, hoe groter de bereidheid om te delen."

"Er is zeker nog hoop voor de mensheid, hoor: in Belfast bijvoorbeeld is de situatie nog steeds gespannen, maar tegelijk voel je dat er beterschap is. Ik ben er een gospelkoor gaan bezoeken. Fantastisch koor, met mensen die van overal komen: Ierse katholieken én protestanten, Turken, Marokkanen, Afrikanen, *you name it*. Dat bewijst dat het kan."

Uit 'Paradise City' leren we dat miserie een bron van inspiratie kan zijn voor muzikanten. Waar haal jij jouw inspiratie?

"Uit de meest uiteenlopende dingen. Ik ben van nacht om vier uur wakker geworden, en kreeg meteen een idee voor een melodie. Het komt vanzelf, zeker in drukke periodes: dan krijg ik heel veel input, wat dan weer resulteert in veel output. Onlangs zag ik een filmpje van The Good, The Bad & The Queen bij Jools Holland, daarna zag ik een song van Damon Albarn solo en de rillingen liepen over mijn rug, zo goed vond ik het. En dat zet me dan in gang."

Voor de research en het inblikken van deze reeks was je alles samen meer dan een halfjaar van huis. Dat is lang.

"Eigenlijk zijn we hier al drie jaar intensief mee bezig. Tussendoor ben ik meermalen op tournee gegaan met Triggerfinger. In Duitsland, en van daaruit doorgevlogen naar Belfast om te filmen. Daarna twee weken thuis, om dan weer voor twee weken naar Kigali te vertrekken. Dan weer twee maanden in Triggerfinger. Het vijf ja, maar ik hou daarvan. En Nathalie (*Sternotie, zijn vrouw, red.*) maakt daar nooit een probleem van, ze is het gewoon, het maakt deel uit van onze relatie. Ze heeft trouwens haar steentje bijgedragen aan 'Paradise City': ze heeft ons enkele keren vergezeld als researcher. Ze heeft daar echt een talent voor. En ook de lay-out van het boek is van haar hand, dus ze is betrokken bij dit project."

Word je het nooit beu om uit je koffer te leven?

"Met Triggerfinger hebben we net onze voorlopig laatste show gespeeld en nu nemen we een pauze. Wellicht voor een paar jaar, misschien zelfs langer. We zien wel, dat moet vanzelf komen, niets staat vast. Misschien moet het maar eens gebeuren, zo'n lange pauze voor Triggerfinger. En wat dat reizen betreft: nu ben ik weer een tijdje thuis, en dat zal zeker nog tot het einde van het jaar duren. Maar ik weet nu al dat het eind november zal beginnen boren: dan mag er iets gaan gebeuren. (lacht) Bore steek ik blijkbaar in mekaar."